

истинскія свидѣтели на убійството на свещеника Апкида. Разстъпете са! Пустнете го да мине. Народе Помпейскій! Виждь Арбака, виждь го! Сторете мѣсто да мине жрецътъ Каланъ.

Блѣденъ и измѣненъ, отпадналъ отъ гладъ и отъ страшнитъ си страданія, съ лице помъртвѣло, съ усорлишкій погледъ и пусталъ като скелетъ пристѣпи Каланъ до сѣщія редъ дѣто сѣдеше Арбакъ. Малко храна бѣ той приелъ отъ освободителитъ си, но главната кръпостъ на ослаблялитъ му членове са почерпваше отъ жедата на отмъстваньето.

— Жрецътъ Каланъ! този ли е Каланъ? викаше народътъ; не, тосъ прилича на Трупъ.

— Да, този е жрецътъ Каланъ, рече важно Преторътъ. Какво имашъ да ни раскажешъ?

— Че египтянинътъ Арбакъ уби жреца на Изида Апкида. Видѣхъ го съ сѣщитъ си очи когато го прободе. Боговетъ ма отървахъ отъ затвора дѣто ма бѣ заключилъ този нечестивецъ и отъ мрака и отъ ужаситъ на смъртъта и на глудя за да исповѣдамъ всенародно престѣпленіето му. Освободете Аониянина! той е невиненъ!

— Заради туй го уважи левътъ, извика Панса. Чудо! чудо!

— Чудо, чудо! повтори множеството; освободете аониянина, *хвърлете Арбака на лева!*

— Стражи, изведете внѣ отъ арената подсѣдимого Главка на пазете го, рече Преторътъ. Боговетъ днесъ правѣтъ чудеса връхъ чудеса!

Щомъ преторътъ заповѣда да изведѣтъ внѣ отъ арената Главка, чу са единъ гласъ радостенъ, гласъ женскій гласъ дѣвическій, гласъ на вѣсторжено веселіе! Той достигна доро до сърдцата на множеството като че имаше електрическа сила; умилителенъ бѣше гласътъ на отроковицата! и народътъ са отзова на него съ вѣсторжены весели викове.

— Мълченъе! кой е тукъ? попита преторъ.

— Безокото момиче, Недія, отговори Салустій, тя отърва Калана отъ тъмницата и Главка отъ устата на лева.

— Туй ще испитамъ послѣ рече преторътъ. Калане, свещениче на Изида обвинявашъ ли ты Арбака като убійца на Апкида?

— Обвинявамъ го.

— Видѣли го като извърши убійството?

— Преторе съ моитъ си очи го видѣхъ.

— Стига за сега. Подробноститъ на друго време и мѣсто. Егип-